

הברק-העצמי של כל נקודות המבט זרם של נקודות מבט חלק 5

כל הרגעים, ממש כמו זה עכשיו, ממש כמו הרגע הזה, שבו הכל פשוט נרגע אל תוך הקרקע של עצמו – זוהי המשמעות ביציבות. כששומעים על יציבות רגשית ומנטלית זה מפתה, במיוחד אם זה מה שציפינו מדברים שעשינו לפני ששמענו על המודעות – לחשוב שנגיע ליציבות באמצעות תירגול כלשהו או נהיים יציבים יותר ויותר. וכאשר נגיע ליציבות מלאה שום דבר כבר לא יתרחש יותר. זוהי המשאלה שיש לרבים מאיתנו, במיוחד בנוגע לכל אותן נקודות מבט שליליות כמו: פחד, חרדה, עצב, דיכאון, מה שלא יהיו, או שפיטה של אחרים, או כל מה שהחשבנו כשלילי.

ואולי כמה מאיתנו ראו גם שהמצבים החיוביים מטרידים במידת מה, מכיוון שהם מטלטלים אותנו לגמרי וגורמים לנו להיאחז בהם, ואז אנו חושבים שהם קרוב לוודאי יחלפו כאשר נהיה יציבים מנטלית ורגשית. נקודת המפתח ב-Great Freedom היא להכיר, שוב ושוב, בכך שהמודעות כבר יציבה לגמרי. היא לעולם לא הולכת לשום מקום. היא כמו החלל – בלתי משתנה, ואין זה חשוב מה מופיע בתוך החלל. הוריקן או צונאמי יכולים לחלוף דרך המרחב של החלל כולו וזה לא ישאיר כל סימן. החלל עצמו לחלוטין אינו מושפע מכך. אם סופרנובה תתפוצץ במקום כלשהו ביקום, החלל עצמו לחלוטין אינו מושפע מכך. זוהי פשוט תצוגה מדהימה, אך דבר אינו נשאר ממנה. ואפילו במהלך ההתרחשות, דבר לעולם אינו קורה לחלל שבתוכו וכעצמו מתרחש האירוע.

אם נביט באמצעות מיכשור מדעי ניווכח שגם הדברים שנראים כמוצקים מתרחשים בתוך החלל, ולמעשה מורכבים מחלל. כך שאין שום דבר בחלל שמורכב מחומר אחר. כל דבר המתרחש בחלל מורכב באופן שווה מאותו חלל, וזוהי מטאפורה נפלאה למודעות. כל מה שמופיע במודעות בוחק מעצמו כמודעות.

זה לא שהנה, כאן המודעות שלנו, והיא תהפוך ליציבה יותר, ואז כל נקודות המבט שלנו יקפאו מכיוון שהמודעות כל כך יציבה. זה פשוט שכל נקודות המבט בוחקות מעצמן בברק של המודעות, וככל שאנו הולכים ומתוודעים לנוכחותה של המודעות כקרקע של כל התפיסות, אז ברק זה, הזוהר הזה, הופכים באופן הולך וגובר לעיקר בדרך שהיא אותה היציבות שאנו מתארים.

הברק של כל הדברים כפי שהם לעולם אינו משתנה. וב"ברק" איני מתכוון לכך שאנו רואים כל צבע ירוק או צהוב כצבע "מסנוור", כזה שאנו כמעט צריכים להסיט את המבט ממנו; זה פשוט שהבהירות של המודעות כבר נוכחת. שום תפיסה אינה יכולה להתרחש אי פעם בלעדיי הברק העצמי של המודעות.

כך שבדרך כלשהי, כאשר אנו מתחילים לנוח, וב"מתחילים" אני מתכוון למספר שבועות או אולי אפילו מספר חודשים, ובמקרים מסוימים אולי אפילו בשנה הראשונה, אנו תופסים מצבים מסוימים כהוכחה לכך שאיננו מודעים, שאיננו יציבים. וזה לוקח, כפי שתיארת, זה לוקח לנו מעט זמן להבין שלחשוב על יציבות לא באמת עוזר לנו לגלות את היציבות.

מנוחה כיציבות לרגע קצר, ומייד זה שם, וכאשר אנו שבים אליה מהר יותר ויותר, אנו רואים שיציבות זו חודרת כל. היא אינה באה והולכת, זה פשוט שלפעמים אנו מבחינים בה ולפעמים אנו שוכחים ממנה לחלוטין. זה כל מה שקורה.

אם אנו שומעים דברים כמו: 'דבר לעולם אינו משתנה', הכוונה היא לכך. לכל התופעות יהיו תמיד ולנצח את שני ההיבטים האלה: התווית שלהן וברק המודעות שלהן. רבים מאיתנו, או למעשה כולנו, חוננו להביט רק בתווית, וכלל לא הכרנו בברק של המודעות כחוויה ישירה. ברגעים קצרים זה משתנה לגמרי. זה לא שאנו מתעלמים מהתוויות; ברגע של מנוחה הברק הופך לברור כשמש, לא על חשבון התווית, אלא באופן מוחלט בכך שהוא כולל את התווית בתוך כוחו.

כך שאין צורך לומר עכשיו, 'איני מתייג, איני שופט, איני מביט בתוויות', או משהו דומה לכך. פשוט ברגע קצר של מנוחה, ברק המודעות בוחק באופן טבעי מבעד לכל התוויות.